

Duponts

De Duponts Leeuwerik holt achteruit, dus wij als een speer naar Spanje om de laatsten te gaan zien.

Vliegen van Bremen naar Girona, auto huren, inkopen doen, snelweg op en plankgas richting Lleida. Ons motto: de titel van een opbeurend boek over uitstervende diersoorten: Voordat het te laat is. Ik ben gelukkig vergeten wie dit schreef.

De vlaktes rond Lleida stonden altijd bekend om hun rijkdom aan mooie zuidelijke soorten, maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat wij via internet-contact wisten dat de Duponts Leeuwerik daar al een jaar of drie niet meer was waargenomen. Maar het lag op de route naar een zekere Duponts-plek en wij besloten toch een tussenstop te maken, temeer omdat wij nog een paar wenssoorten hadden.

Met 46 soorten op onze lijst kwamen we aan in Lleida, waar een hotel snel was gevonden. Dit was overigens het goede nieuws van de week: hotels te over, en allemaal schoon en goedkoop. Het slechte nieuws was dat in de derde week van mei in heel Spanje buiten de grotere steden geen restaurant open is. Wij moesten bij het vliegveld zijn en daar op de heide vonden we Griel, Kalander-, Kuif- en Theklaleeuwerik en nog veel meer moois. Inderdaad geen Duponts, maar die zouden nog wel komen.

In de duisternis van de volgende morgen zat een suffe Kerkuil midden op de weg. Vleugel gebroken. Bij het eerste licht scoorden we een baltsende Kleine Trap, voor mijn reisgenoot een nieuwe levenssoort. In de lucht een boeiend groepje van drie Aasgieren met een Dwergarend en een Zwarte Wouw. Dit was Spanje.

We reden door naar de hoogvlakte van Belchite, waar we tot op de vierkante meter wisten van zingende Duponts Leeuweriken. Het viel daar wel wat tegen. Op de zangplek was een windmolenpark verzezen. Een molentje of tweehonderd stonden op een terrein van twee vierkante kilometer. Een

Spotvogel

stukje verderop was men al bezig met het volgende park. Ik zweer, ik blijf op benzine rijden, een auto op windenergie komt er bij mij niet in! Op de stukjes hei tussen de sokkels zat nog van alles, van Kortteenleeuwerik tot Westelijke Blonde Tapuit. In de lucht hing een kolom van 250 Vale Gieren en we zagen ook een Steenarend en een groepje van vijf Wespddieven die dapper tegen de wind in trokken. Tot onze verbazing kwam een vlucht van 50 Alpenkraaien over. En geen Duponts te bekennen.

We namen onze routebeschrijving nog eens goed door – je reist toch niet helemaal naar Noordoost-Spanje om je grootste wenssoort te missen – en besloten dat we een paar kilometer te ver naar het westen zaten. Teruggere-den stuitte we op een soort steengroeve, met best wel aardige soorten. Nog nooit zag ik zowel Zwartbuik- als Witbuikzandhoen zo mooi. Het geknor van onze magen leek precies op de vluchtroep van de zandhoenders en ik denk

ook dat ze daarom zo dichtbij kwamen. Maar dat een Duponts gaat zitten zingen op een weg waar de hele week zware vrachtwagens over rijden ...

Het werd best een goede trip, verder. Na veel zoeken vonden we ingeklemd tussen de zomerhuizen en de staalfabriek het reservaat Marjal de Moro bij Valencia, waar we op drie hectare 29 nieuwe reissoorten konden bijschrijven. In de delta van de Ebro troffen we alsnog twee nieuwe levenssoorten: Purperkoet en Kleine Kortteenleeuwerik.

Maar al met al was de trip qua Duponts een nogal frustrerende ervaring en terug in Nederland ontwikkelde ik de theorie dat de Duponts Leeuwerik in Spanje is uitgestorven: hard rennen, dan kun je ze nog zien in Noord-Afrika (voordat het te laat is). Maar toen verscheen er een verslag op Eurobirdnet, van een Engelsman die minstens drie zingende Duponts had gevonden bij Los Monegros, een gebied grenzend aan de steppes van Lleida.

Zitten we dus weer vast aan een retourtje Bremen - Girona.